

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně: **CONSTRUCCIONES Y AUX DE FERROCARRILES SA,**
sídlem Jose M. Iturrioz 26, 20 200 Beasain,
Španělské království
zastoupené advokátem Mgr. Davidem Neveselým,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, IČ 72080043**
sídlem Masarykova 427/31, 60200 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2021, č. j. 47256/21/5300-22442-712942,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2021, č. j. 47256/21/5300-22442-712942 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto její

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*správce daně*“) ze dne 9. 9. 2020, č. j. 7005038/20/2001-53521-105303 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a bylo zastaveno odvolací řízení z důvodu podání odvolání po lhůtě stanovené v § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V **prvním žalobním bodu** žalobkyně uvedla, že správce daně neprokázal doručení písemností výzva k odstranění pochybností ze dne 25. 1. 2016, č. j. 323497/16/2001-53523-106443 (dále jen „*výzva ze dne 25. 1. 2016*“), a rozhodnutí o nevyhovění (zamítnutí) žádosti ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4366446/16/2001-53523-106443 (dále jen „*rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016*“). Způsob doručení uvedených písemností považuje žalobkyně za neprůkazný a nezákonný (protiústavní), protože je správce daně „doručil“ žalobkyni postupem dle § 82b odst. 3 věty třetí zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*ZDPH*“), v rozporu s ústavním pořádkem. K tomu žalobkyně odkázala mj. na nálezný Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 23/20. Z důvodu ústavně nekonformního postupu správce daně odvíjí počátek běhu lhůty pro odvolání proti rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 od okamžiku odeslání (z jeho pohledu „doručení“) na e-mailovou adresu žalobkyně, což je však v rozporu se zákonem. Doručení rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 a výzvy ze dne 25. 1. 2016 pak správce daně doposud neprokázal, ač jej tíží důkazní břemeno.
3. Ve **druhém žalobním bodu** žalobkyně uvedla, že zjistila, že jí měl správce daně v průběhu ledna 2016 zaslat v návaznosti na § 82b odst. 3 ZDPH na e-mail, který uvedla v žádosti – „*JESUALONSO@CAF.NET*“, výzvu ze dne 25. 1. 2016, kterou jí vyzval k prokázání skutečností rozhodných pro vrácení daně v souladu s § 82a odst. 1 ZDPH. Protože žalobkyně na výzvu nereagovala, měl správce daně vydat na konci května 2016 rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 a zaslat jej žalobkyni na tentýž e-mail uvedený v žádosti. Tuto skutečnost si žalobkyně potvrdila dne 21. 12. 2016 prostřednictvím žádosti o zaslání veškeré dokumentace týkající se žádosti adresované správci daně. Protože správce daně žalobkyni nedoručil výzvu ze dne 25. 1. 2016 v souladu s ústavním pořádkem, žalobkyně na ni v jím stanovené lhůtě nereagovala. Ze stejného důvodu nereagovala ani na rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016. Žalobkyně se teprve z bodu 8 usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 Af 40/2017-79 (kterým byla zamítnuta její žaloba, již brojila proti zamítnutí její žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav správcem daně rozhodnutím ze dne 6. 1. 2017, č. j. 8522673/16/2001-53523-106443), dozvěděla, že má možnost podat proti rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 řádný opravný prostředek (odvolání), i když by jí za běžných okolností lhůta uplynula již dne 23. 6. 2016. Na základě předmětného usnesení měla žalobkyně za to, že běh lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 počal běžet právě ode dne doručení tohoto usnesení, tj. 28. 7. 2020, neboť až teprve tímto okamžikem se dozvěděla, že je zde dána možnost podat odvolání. Žalobkyně podala odvolání ve standardní třicetidenní lhůtě, a to dne 25. 8. 2020. O podaném odvolání rozhodl správce daně prvostupňovým rozhodnutím tak, že odvolací řízení zastavil z důvodu uplynutí odvolací lhůty, kdy měla lhůta pro odvolání uplynout dne 23. 6. 2016. Správce daně tedy lhůtu odvíjí od svého neústavního postupu doručování popsaného výše.

4. Ve **třetím žalobním bodu** žalobkyně odkázala na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „*SDEU*“) ve věci C-1133/18, *Sea Chefs Cruise Services GmbH*, dle kterého lhůta pro doplnění údajů dle čl. 20 odst. 2 směrnice Rady 2008/9/ES ze dne 12. 2. 2008, kterou se stanoví prováděcí pravidla pro vrácení DPH stanovené směrnicí 2006/112/ES osobám povinným k dani neusazeným v členském státě vrácení daně, ale v jiném členském státě (dále jen „*směrnice 2008/9/ES*“) není lhůtou prekluzivní. Dále je v rozsudku v bodě 21 uvedeno, že čl. 21 směrnice 2008/9/ES nevyklučuje možnost, aby členský stát vyhověl žádosti o vrácení daně i v případě neposkytnutí požadovaných údajů. Žalobkyně považuje svůj případ za identický a dovozuje, že by jí mělo být umožněno doplnit požadované údaje potřebné pro posouzení žádosti o vrácení daně dle § 82a ZDPH.
5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
6. Uvedl, že v projednávané věci došlo k tomu, že žalobkyně v žádosti o vrácení DPH za období roku 2014 uvedla adresu „*jesualonso@caf.net*“ namísto „*jesusalonso@caf.net*“, přičemž správce daně neměl žádné indicie, ze kterých by mohl dovodit nesprávnost uvedené adresy. Žalovaný setrval na svém závěru, že správce daně postupoval zcela v souladu s § 82b odst. 3 ZDPH (ve znění účinném v době odesílání předmětných písemností), když předmětné písemnosti odeslal na elektronickou adresu uvedenou v žádosti o vrácení daně. S tímto doručováním byla v rozhodné době spojena i fikce doručení, která dle tehdy účinné zákonné úpravy nastala právě samotným odesláním datové zprávy na e-mailovou adresu uvedenou žalobkyní. Žalobkyně se snaží argumentovat tím, že komunikace prostřednictvím veřejné datové sítě je považována za nezaručenou a neprůkaznou, což žalovaný nijak nerozporuje. Nic to však nemění na tom, že správce daně doručoval předmětné písemnosti v souladu se zákonem na elektronickou adresu uvedenou samotnou žalobkyní v žádosti o vrácení daně. Judikatura uváděná žalobkyní v podané žalobě se potom netýká předmětného ustanovení ZDPH, ale ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Z žalobkyní uváděné judikatury proto nelze dovodit, že by správce daně v daném konkrétním případě postupoval při doručování v rozporu se zákonem.
7. K namítanému porušení ústavního pořádku žalovaný uvedl, že na nález Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 23/20, je třeba nahlížet rovněž v kontextu jeho odůvodnění. Ústavní soud konstatoval, že doručování e-mailem jako způsob doručování není z ústavního hlediska obecně vyloučeno, za neústavní označil shodu okamžiku odeslání s okamžikem, kterým nastává fikce doručení. Žalovaný připomněl, že primární otázkou je to, zda bylo či nebylo odvolání žalobkyně ze dne 25. 8. 2020 podáno opožděně, nikoliv otázka zákonnosti doručování předmětných písemností formou e-mailových zpráv. I v případě, pokud by soud dospěl k závěru, že v dané věci nedošlo k řádnému doručení, resp. k uplatnění fikce dle § 82b odst. 3 ZDPH (ve znění účinném v době odesílání předmětných písemností), již ze samotného předchozího průběhu řízení je nepochybné, že odvolání podané dne 25. 8. 2020 bylo podáno opožděně.
8. V projednávané věci přitom nastalo několik procesních okamžiků, v rámci kterých žalobkyně zjevně musela být s obsahem rozhodnutí o nevyhovění žádosti seznámena. Již dne 23. 11. 2016 učinila žalobkyně řadu podání reagujících právě na rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016. Z těchto procesních úkonů je i bez dalšího zřejmé, že měla možnost se fakticky seznámit s obsahem rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 (resp. i výzvy ze dne 25. 1. 2016), jelikož na ně svými podáními přímo reagovala, což by nebylo možné bez toho, aby věděla o jejich existenci, resp. obsahu. Dále je třeba přihlídnout i k tomu, že byl tehdejší zástupce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobkyně na základě plné moci dne 22. 3. 2017 nahlížet do spisu žalobkyně vedeného ve věci vrácení DPH za období roku 2014, o čemž správce daně sepsal protokol č. j. 2200694/17/2001-53523-106443. Zástupce žalobkyně si v rámci nahlížení do spisu vyžádal pořízení ověřených kopií soupisů písemností patřících do veřejné i vyhledávací části spisu, přičemž ze soupisu písemností veřejné části spisu bylo seznatelné, že v této části je zařazeno rovněž rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016. Nelze tak přisvědčit žalobkyni v tom, že se o možnosti podat odvolání proti rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 dozvěděla až z usnesení Městského soudu v Praze ze dne dne 25. 6. 2020, č. j. 9 Af 40/2017-79, které jí bylo doručeno 28. 7. 2020. Sdělení Městského soudu v Praze v bodě 8 usnesení č. j. 9 Af 40/2017-79, že: „rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení DPH v projednávané věci je prvostupňovým rozhodnutím správce daně, proti němuž bylo možno podat odvolání podle §82b odst. 6 zákona o DPH,“ nelze považovat za zákonem předvídaný okamžik pro počátek běhu lhůty pro podání odvolání. Z citovaného sdělení nelze ani dovodit, že by byla s obsahem rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 žalobkyně poprvé seznámena až právě usnesením Městského soudu.

9. Žalobkyně se dle žalovaného o možnosti podat odvolání dozvěděla nejpozději v rozhodnutí ze dne 18. 6. 2018, č. j. 27769/18/5300-22442-711492, ve kterém je na straně 5 explicitně uvedeno, že rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 bylo doručeno dne 24. 5. 2016 a že dnem následujícím ve smyslu § 109 odst. 4 daňového řádu počala běžet 30denní lhůta k podání odvolání. Za situace, kdy lhůta pro podání odvolání činí dle § 109 odst. 4 daňového řádu 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje, tak správce daně správně vyhodnotil odvolání ze dne 25. 8. 2020 jako opožděné.
10. K žalobkyni citovanému rozsudku SDEU ve věci C-1133/18 žalovaný uvedl, že tento není na danou procesní situaci přílehlavý, neboť se zabývá otázkou prekluze práva na vrácení DPH, která není předmětem sporu v projednávané věci. Otázka marného uplynutí lhůty pro podání odvolání není závislá na prekluzi práva na vrácení DPH.
11. Při jednání dne 13. 12. 2023 setrvali účastníci na své předchozí argumentaci.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze (dále jen „soud“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud u napadeného rozhodnutí neshledal.
13. Na základě prokázaného skutkového stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud vyšel z následující právní úpravy.
15. Podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu „správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, odvolání zamítne a odvolací řízení zastaví, pokud je podané odvolání nepřijatelné nebo bylo podáno po lhůtě.“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

16. Podle § 109 odst. 1 daňového řádu se „[p]říjemce rozhodnutí může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Odvolání je nepřipustné, směřuje-li jenom proti odůvodnění rozhodnutí.“ Podle odst. 4 téhož ustanovení lze „[o]dvolání podat do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje, a to i před doručením tohoto rozhodnutí.“
17. Podle § 110 odst. 1 daňového řádu „[v] případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 102 odst. 1 písm. f) lze odvolání podat do 30 dnů ode dne doručení opravného rozhodnutí podle § 104, bylo-li vydáno, nejpozději však do 3 měsíců ode dne doručení rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje.“
18. Podle § 82a odst. 10 ZDPH se „žádost o vrácení daně se podává nejpozději do 30. září kalendářního roku následujícího po období pro vrácení daně, jinak nárok zaniká. Žádost o vrácení daně se považuje za podanou, jen pokud žadatel uvedl všechny údaje požadované podle odstavce 5.“
19. Podle § 35 odst. 1 daňového řádu je „lhůta dle tohoto zákona zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty: a) učiněn úkon u věcně a místně příslušného správce daně, b) podána u provozovatele poštovních služeb poštovní zásilka obsahující podání adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně, c) podána datová zpráva adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně na technické zařízení správce daně nebo na technické zařízení společné pro několik správců daně (dále jen „technické zařízení správce daně“), d) podána datová zpráva do datové schránky věcně a místně příslušného správce daně; lhůta je zachována také tehdy, je-li nejpozději v poslední den lhůty učiněn úkon u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně.“
20. Soud nejprve posoudil pro projednávanou věc stěžejní **první žalobní bod** týkající se tvrzeného nesprávného a neúčinného způsobu doručování písemností – výzvy ze dne 25. 1. 2016 a rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 – správcem daně.
21. K tomu soud pro kontext uvádí, že systém vrácení DPH v rámci EU umožňuje registrovaným plátcům daně z přidané hodnoty žádat o vratku DPH za zboží a služby, které pořídili pro účely svého podnikání z jiného členského státu s DPH. Nárok na vrácení daně může být uplatněn za obdobných podmínek, za nichž má plátce nárok na odpočet daně v tuzemsku. V současné době pak lze vrácení DPH z jiných členských států EU dle § 82 ZDPH požadovat pouze elektronicky, a to v rámci Daňového portálu Finanční správy v aplikaci Vracení DPH v rámci EU. Pro účely vrácení DPH se používá směrnice 2008/9/ES. Tato směrnice stanoví, že osoba povinná k dani (plátce) neusazená v členském státě vrácení daně musí uskutečňovat plnění, která zakládají nárok na odpočet daně v členském státě jejího usazení, aby mohla být způsobilá k vrácení daně. Žádost dle směrnice 2008/9/ES musí plátce podat v členském státě, ve kterém je usazen, prostřednictvím elektronického portálu zřízeného tímto členským státem. Po prvním přihlášení do aplikace pro Vracení DPH plátcům v jiných členských zemích EU je třeba zkontrolovat správnost registračních dat žadatele nebo zástupce, která se v aplikaci zobrazují automaticky bez možnosti zásahu žadatele nebo zástupce. Nejsou-li dané údaje správné, je třeba kontaktovat místně příslušného správce daně žadatele a požádat jej o sjednání nápravy. Od okamžiku, kdy je do České republiky doručeno potvrzení o přijetí žádosti ke zpracování z jiného státu EU (státu vrácení), zodpovídá za vyřízení žádosti a vrácení DPH konkrétní stát vrácení. Stát vrácení žádost posuzuje a rozhoduje na základě své aktuálně platné legislativy. Pokud se bude chtít žadatel proti rozhodnutí státu vrácení odvolat, musí podat odvolání

proti rozhodnutí do státu vrácení adresované správci daně z tohoto jiného státu EU, který rozhodnutí vystavil. Toto odvolání pak musí být učiněno způsobem a ve lhůtě, které jsou uvedeny v poučení k rozhodnutí, které žadatel obdržel z jiného státu EU.

22. Soud tak při posouzení prvního žalobního bodu akcentoval především skutečnost, že je celý režim vrácení daně upraven směrnicí 2008/9/ES, kde je též detailně vyloženo, jakým způsobem probíhá komunikace mezi žadatelem a správcem daně. Ze směrnice 2008/9/ES též vyplývá povinnost členských států EU, resp. jejich finanční správy, zřídit portál pro komunikaci se žadateli a pro celou administraci žádostí. Ze směrnice 2008/9/ES je současně zcela zřejmé, že celá administrace žádosti probíhá od počátku až do konce elektronickou cestou, o čemž byla žalobkyně nepochybně zpravena, neboť žádost o vrácení daně podala přes aplikaci pro Vrácení DPH a se správcem daně komunikovala v průběhu administrace žádosti elektronicky. Podstatnou náležitostí žádosti o vrácení daně je pak nejen uvedení plného jména a adresy žadatele, ale také uvedení adresy pro styk elektronickými prostředky. Právě skrze adresu pro styk elektronickými prostředky uvedenou žadatelem s ním bude dále ze strany finanční správy komunikováno. Je přitom na každém žadateli, aby tuto adresu uvedl řádně tak, aby komunikace mezi ním a správcem daně a administrace vlastní žádosti mohly proběhnout. Odpovědnost za správné uvedení kontaktních údajů leží výlučně na žadateli.
23. V projednávané věci žalobkyně adresu do žádosti uvedla, avšak nesprávně. Vzhledem k celé koncepci procesu vyřizování žádosti přitom nelze klást správci daně, resp. žalovanému, k tíži, že výzva na odstranění vad a doplnění náležitostí žádosti (výzva ze dne 25. 1. 2016) nebyla žalobkyni doručena řádně a včas, stejně jako rozhodnutí správce daně ze dne 24. 5. 2016.
24. K tomu soud odkazuje na bod 19 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zcela srozumitelně vyložil, že zákonná lhůta pro rozhodnutí správního orgánu ve věci vrácení daně dle § 82b odst. 5 ZDPH mohla činit maximálně 8 měsíců, a to navíc pouze v případě, že by si správce daně vyžádal od žalobkyně doplňující údaje. V případě, kdy si správce daně doplňující údaje nevyžádá, pak lhůta pro vydání rozhodnutí v této věci činí nanejvýše 4 měsíce. Výzva ze dne 25. 1. 2016 byla žalobkyni doručována na stejnou e-mailovou adresu jako rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016, pokud tedy šlo o adresu chybnou, a žalobkyni nebyla doručena, měla si být vědoma toho, že nejpozději do 4 měsíců od přijetí žádosti správcem daně mělo být vydáno rozhodnutí a vyvinout určitou procesní aktivitu ve vztahu ke správci daně (např. urgovat stav věci, upozornit na skutečnost, že jí nebyla doposud doručena žádná písemnost atp.), k čemuž ale z její strany nedošlo.
25. Soud tak přisvědčil žalovanému, že žalobkyně zůstávala v řízení pasivní, ohledně průběhu řízení se správcem daně nekomunikovala, ani ničeho neurgovala, a správce daně tak za situace, kdy mu objektivně nebylo známo, že se jeho písemnosti žalobkyni nedoručují z důvodu jí špatně vyplněné e-mailové adresy, neměl jak zjistit, že žalobkyně předmětné písemnosti neobdržela. Nebylo pak povinností správce daně ověřovat u žalobkyně, zda se do její reálné dispozice dostala každá z jím odeslaných písemností, pokud byly řádně zaslány na kontaktní adresu žalobkyně uvedenou v žádosti, ani volit alternativní metody doručování neodpovídající požadavkům stanoveným ve směrnici 2008/9/ES.
26. Vzhledem k charakteru projednávané věci pak není případným odkaz žalobkyně na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/20. Je tomu tak proto, že postup dle směrnice 2008/9/ES je ve své podstatě postupem speciálním vůči obecnému fungování doručování

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dle daňového řádu, případně správního řádu (který se nadto v oblasti daní a poplatků neuplatní). Nemůže tak obstát ani další žalobkyní citovaná judikatura, která existenci speciálního režimu doručování dle směrnice 2008/9/ES neakcentuje a nijak se k ní nevztahuje.

27. Soud neshledal důvodným ani **druhý žalobní** podle kterého žalobkyně podala odvolání včas, neboť se o existenci rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016, dozvěděla teprve z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 Af 40/2017-79.
28. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného uvedeným v bodech 19 a 20 napadeného rozhodnutí, že se žalobkyně o existenci prvostupňového rozhodnutí prokazatelně dozvěděla dříve, a to nejpozději z rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2018, č. j. 27769/18/5300-22442-711492.
29. Soud při jednání konstatoval obsah toto rozhodnutí, přičemž shledal, že v jeho odůvodnění, jmenovitě v bodě [18] na straně 5, ve druhém odstavci shora, žalovaný uvedl, že správce daně vydal v řízení o vrácení daně rozhodnutí č. j. 4366446/16/2001-53523-106443, jež bylo žalobkyni doručeno dne 24. 6. 2016.
30. Z podkladů dostupných soudu z jeho úřední činnosti sice nelze potvrdit, že by rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2018 bylo žalobkyni téhož dne také doručeno, nicméně je jisté, že v její dispozici se ocitlo nejpozději dne 20. 8. 2018. Tohoto dne totiž žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu k Městskému soudu v Praze (viz spis sp. zn. 3 Af 28/2018). Tudíž nezbyvá než konstatovat, že nejpozději tohoto dne se musela dovědět o existenci rozhodnutí č. j. 4366446/16/2001-53523-106443.
31. I pokud by tak bylo doručování předcházející žalobkyní podanému odvolání nesprávné, běh odvolací lhůty započal nejpozději dne 20. 8. 2018. Odvolání žalobkyně ze dne 25. 8. 2020 tak bylo podáno opožděně, téměř dva roky po marném uplynutí třicetidenní odvolací lhůty stanovené v § 109 odst. 4 daňového řádu. Správce daně tak postupoval správně, shledal-li, že bylo odvolání podáno po uplynutí zákonné odvolací lhůty, pročez ho zamítl a odvolací řízení v souladu s § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu zastavil. Nepochybil následně ani žalovaný, který prvostupňové rozhodnutí jako věcně správné potvrdil.
32. Soud dále s odkazem na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2020, č. j. 3 Af 28/2018-27, uvádí, že v projednávané věci žalobkyně v souladu s § 82a odst. 5 písm. d) ZDPH uvedla ve své žádosti o vrácení DPH pro komunikační účely elektronickou adresu. Správce daně postupoval při následném doručování písemností podle § 82b odst. 3 ZDPH, tedy žalobkyni doručoval jak výzvu ze dne 25. 1. 2016, tak i rozhodnutí ze dne 24. 5. 2016 na elektronickou adresu uvedenou v její žádosti o vrácení daně. Takovému postupu, zcela odpovídajícímu zákonné úpravě, nelze dle soudu ničeho vytknout.
33. Z § 82b odst. 3 ZDPH rovněž vyplývá, že doručením se pro účely tohoto ustanovení rozumí odeslání datové zprávy na uvedenou elektronickou adresu, k čemuž v daném případě došlo při doručení první písemnosti dne 25. 1. 2016 a při doručení druhé písemnosti dne 24. 5. 2016. Svědčí o tom obě potvrzení z daňového informačního softwarového systému ADIS. Podle údajů obsažených v potvrzeních byly obě písemnosti doručeny a to způsobem odeslání Q - elekt. EU. Obě potvrzení obsahují informaci – stav adresáta – 3 doručeny. Potvrzení z daňového informačního softwarového systému ADIS obsahující datum doručení dne 25. 1. 2016 obsahuje i údaj – typ 2111114 Výzva k odstr. poch. Potvrzení z daňového informačního softwarového systému ADIS obsahující datum

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

doručení dne 24. 5. 2016 obsahuje rovněž údaj – typ 2152134 Rozhodnutí o vrácení DPH v EU. Soud shledal obě výše popsaná potvrzení z daňového informačního softwarového systému ADIS zcela věrohodná, nevyvolávající žádnou pochybnost o údajích v nich obsažených.

34. Nemůže tak obstát ani **třetí žalobní bod**, neboť věc řešená SDEU pod sp. zn. C-1133/18 se týkala prekluze práva na vrácení DPH. Tato otázka však nebyla v projednávané věci vůbec řešena a problematika „řádného“ doručení písemností žalobkyni a s ní související otázka marného uplynutí lhůty pro podání odvolání (opravného prostředku) s ní nijak nesouvisí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.